

Br. Kūdikėlio Jėzaus Pranciškus CSJ

KRYŽIAUS KELIO APMASTYMAI

Pirmoji stotis: Viešpats Jėzus nuteisiamas mirti

Aš – gerasis ganytojas. Geras ganytojas už avis guldo gyvybę.

Tai didis Dievo meilės slėpinys, atsiveriantis tiems, kurie nori žvelgti giliau nei rodo išvaizda... Visatos Karalius, vienintelis tikrasis Teisėjas, geras ir teisingas, yra teisiamas tų, kuriuos pats turėtų teisti. Vienintelis Teisėjas yra teisiamas, kad daugybė neteisųjų būtų nuteisinti, ir kad jiems skirtas pasmerkimas kristų ant Jo, Nekaltojo. Tai didžiausia neteisybė, bet vis dėlto Dievo išmintis ją pasinaudoja, kad įgyvendintų savo teisingumą – gailestingosios Meilės teisingumą. Šis teisingumas reiškia atsistoti vietoje tų, kurie teismo nepakeltų, kuriuos jis sugniuždytų. Tai slėpinys Gerojo Ganytojo, guldančio už avis savo gyvybę; slėpinys draugo, kuris myli tokia meile, už kurią didesnės nėra, nes nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Kai dar buvome Jo priešai, Jis pažvelgė į mus kaip į savo draugus ir pamilo taip, kad panorė būti teisiamas vietoj mūsų ir priimti didžiausią pasmerkimą bei bausmę – pasmerkimą mirti, iš kur mums nebebūtų kelio atgal. Bet kokia neteisybė žeidžia ir kursto maištauti, bet jeigu kas ir turėtų maištauti, tai Tas, kuris šią neteisybę nuolat patiria. O mes turėtume tik tylėti, nes kiek kartu patys buvome neteisingi, žeidėme ir piktinome kitus, o galiausiai Tą, kuris yra pati Teisybė?.. Kokia beprotiška meilė – Kūrėjas teisiamas savo maištaujančio kūrinio. Šis susikeitimas vietomis mums nurodo, kur yra kelio pradžia grįžti pas Tėvą. Mylimasis Sūnus mums rodo kelią į naująjį rojų, kur nepalyginti daugiau laimės nei prarastajame, – rojų, kuris yra Tėvo iššios. Prašykime Avinėlio ir Ganytojo Motiną, kad duotų mums klausyti Jo balso, šaukiančio mus vardu ir kviečiančio sekti Jį visur, kur tik Jis eina, atiduoti savo gyvybę už nuklydusius ir pasiklydusius brolius, nešti jų naštas, nesistengiant įvertinti, kiek tai neteisinga pasaulio akyse, nes toks yra meilės teisingumas, kuris vienintelis yra iš tiesų teisingas. Karštai troškime būti palaiminti teisybės alkstančiųjų ir trokštančiųjų palaiminimu – teisybės, pavaduojančios tą, kuris daugiau nepakelia, ir kuri pasotina mūsų širdį, taip ištroškusią meilės.

Antroji stotis: Viešpats Jėzus paima nešti kryžiu

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies

Kryžiaus medis – miręs ir mirtį nešantis medis, iš tiesų yra naujasis gyvybės medis, kuris duos vaisių, kai tik bus palaistytas Avinėlio krauju. Taip, šis medis skleidžia mirties kvapą, jis slegia ir triuškina Avinėlio širdį, idant ji virstų duona – gyvybės duona. Kryžius mus moko nuolankumo ir romumo, tų dorybių, kuriomis taip sunkiai persiima mūsų maištaujanti ir audringa širdis, nuožmiai įnirštanti nesuprantamo išbandymo akivaizdoje, o sykių tų savybių, kurios vienintelės gali perkeisti akmeninę širdį į kūninę širdį, panašią į romią bei nuolankią mylimojo Sūnaus širdį. Mes taip trokštame romumo bei švelnumo, o nuolankumas mus žavi ir nesuvaldomai traukia, nes šios savybės išreiškia tikrą meilę, kuri vienintelė tegali pasotinti mūsų širdį, kai tuo tarpu mūsų meilė visuomet linkusi būti audringa ir valdinga, savininkiška ir slopinanti. Kartą ją patyrę, ir mes pradedame trokšti mylėti tokia nuolankia bei romia meile. Bet tai bus įmanoma tik tada, jei nuodėmės užkietintą mūsų širdį sutriuškins Kryžiaus jungas. Taip, išbandymų kryžius yra dieviškas įrankis, kuris perkeičia mūsų širdį, daro ją pajėgia veiksmingai ir konkrečiai mylėti ta dieviška meile, kuriai ši vargana širdis yra sukurta ir kurios ilgisi audringų aistrų bei ją valdančios iškrypusios vaizduotės kalėjime. Prašykime Mergele Dievo Motiną, ištikimąją ir mylimąją Jėzaus mokinę, kad padėtų mums su meile atsiduoti kryžiaus išbandymui, idant jis perkeistų mūsų širdį ir padarytų ją trykstančia versme, idant visos iš to išbandymo kylančios kančios ir netektys per Jėzų, per gyvybę teikiančią Jo kraują – Šventąją Dvasią – būtų perkeistos į meilės gyvenimą, vienintelį amžinąjį gyvenimą, kuriam mirtis nebeturi galios. Atiduokime savo širdį Kryžiaus jungui, ir jis bus mūsų širdies romumas bei nuolankumas, prieš kuriuos Tėvas negali atsilaikyti. Šitaip perkeista širdimi sparčiau artinsimės link Tėvo, mūsų vienintelio troškimo, ir jau dabar ragausime romiųjų palaiminimo, kuriuo paveldima pažadėtoji žemė, naujasis Edenas, apstus Meilės – amžinojo gyvenimo – palaimos.

Trečioji stotis: Viešpats Jėzus parpuola po kryžiumi

Virš galvos esu apsemtas nuodėmiu, jos slegia mane, lyg sunkiausia našta

Kelyje pas Tėvą, kuriame išmokstame nebešliaužti paskui savo geismus ir tuštybes, o eiti atsitiesus, neišvengiamai parpuolame, nes kojos nebeatlaiko nedorybių naštos, kuri slegia ir stumia atgal, kad ir vėl ropotume paskui savo geismus... Vienintelis, kuris moka tiesiai vaikščioti ir niekada nėra šliaužiojęs, prisiima sau šią žeminančią mūsų kalčių negalią, kad jos nebebūtų mums įskaitytos. Jis nori parkristi su mumis, ragauti šio nevilties kartėlio, gerti su mumis iš šios Dievo rūstybės taurės – gerti iki dugno, – kad šitaip apreikštų mums savo meilę, parodytų, jog yra susivienijęs su mumis, su mūsų silpnumu ir trapumu... Blogio slėpinys toks nežvelgiamas, nesuprantamas ir skausmingas: darome blogį, kurio nenorime ir nedarome gėrio, kurio trokštame. Jėzus panorą tapti viena su šia mūsų menkumo bedugne, su šiuo

iš pažiūros pergalingos nuodėmės pažeminimu, kad iš ten ištrykštų Jo Vilties pergalė, nuolankumo ir romumo pergalė, kuri sužydi iš nuodėmės mėšlo, nes kur apstu nuodėmės, ten dar apstesnė tampa malonė. Užuoat išgydęs mus tik susirgusius, Jis leidžia mums numirti, kaip savo draugui Lozoriui, idant ši dvasinė mirtis – nuodėmė – būtų Dievo garbei ir Jo meilės pergalei. Prašykime Mariją, kuri savo širdyje parkrito kartu su savo Sūnumi, kuri jaučia mūsų parpuolančių širdies skausmą ir baimę, kad padėtų mums su meile paaukoti šį nuopuolį Tėvui, idant Jis padarytų tai, ką tik Jo visagalė Meilė gali padaryti – pripildytų šią nuodėmės paliktą tuštumą savo meile, kuri suteikia naujų jėgų toliau keliauti pas Jį, mūsų Tėvą.

Ketvirtoji stotis: Viešpats Jėzus susitinka savo Motiną

Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs.

Prieš mus susitikimo slėpinys. Susitikimas tarp dviejų asmenų – dieviškojo, kuris yra ir toks žmogiškas savo kančia, ir žmogiškojo, kuris yra toks dieviškas savo žvilgsniu. Tai susitikimas tarp Sūnaus ir Motinos, susitikimas, kupinas meilės ir kančios. Ar gali būti didesnė bei stipresnė meilė už tą, kurią Motina jaučia savo Sūnui? Ir ar gali būti gilesnė kančia už Motinos, kuri mato savo vienatinį sūnų pasmerkiamą mirti ir atiduodama kankinimams? Tai ir yra tas senelio Simeono išpranašautas kalavijas, perveriantis Mergelės širdį. Dabar išsipildo Dievo Žodis – aštresnis nei kalavijas.

Šis susitikimas įvyksta tyloje. Vien žvilgsniai išduoda, kokia kančios ir meilės bedugnė atsivėrusi kiekvieno širdyje. Marijos akyse Jėzus regi pirmosios žmonių motinos Ievos sielvartą ir kančią, matant, ką prišaukė jos kaltė; Jis regi jose Siono dukters, Izraelio Dievo nuotakos – išrinktosios tautos kančią ir viltį, matant, kiek kainuoja jos atpirkimas; Jis regi jose savo sužadėtinę Bažnyčią, be dėmės nei raukšlės, visą tyrą ir gražią, nes nuplautą Jo krauju, pasirengusią vestuvėms, įvyksiančioms paskutiniąją dieną, tą didžiąją Viešpaties dieną, kuri prasideda jau dabar; Jis regi jose užjaučiantį švelnumą savo mylimosios Motinos, kuri yra Jo ištikimiausias mokinys, Jo šedevras, tokia graži ir brangi Tėvo dovana, nekalta kaip balandė... bet nekalta Avinėlio Krauju dar prieš tai, kai šis buvo išlietas. Atėjo liejamosios aukos akimirka, ir Jėzus negali atplėšti akių nuo šio perlo, dėl kurio – o taip, tikrai vertėjo sumokėti tokią kainą...

Naujasis Adomas žvelgia į naująją Ievą, gimusią iš Jo atvertojo šono, žvelgia į tą, kurią Tėvas Jam davė kaip pagalbininkę, kad būtų atkurtosios žmonijos Tėvas ir padarytų ją nauja gyvųjų Motina – šikart gyvųjų, kurie daugiau niekada neberagaus mirties. Jis geria žvilgsniu šią meilę, kurios Jo širdis ištroškusi kaip dykuma, šį gyvąjį vandenį, suteikiantį naujų jėgų atšiauriame Kryžiaus kelyje iki Gyvybės medžio, kurio vaisiumi taps Jis pats.

Marija, išvaikščiojusi miestą, ieškodama to, kurį myli jos širdis, galų gale randa Jį visą subjaurotą ir sužalotą, nebepanašų į žmogų, sutrintą Dievo rūstybės spaudykloje, nes Jį užguliosios visos pasaulio nuodėmės. Ji glosto savo žvilgsniu Jo žaizdas, apspjaudytą veidą, rankas ir kojas, kurias regi jau perversas: „Vaikeli, kodėl?..“ – klausia jos žvilgsnis, kaip anąkart šventykloje... „...su sielvartu ieškojome Tavęs...“ Ir perskaito Jo akyse tą patį atsakymą: „Argi nežinojote, kad turiu būti Tėvo reikaluose?“ Šiame žvilgsnyje ji regi Tėvo žvilgsnį, kupiną romumo, švelnumo ir meilės, amžinai nepersmelkiamą žvilgsnį. Taip, šis žvilgsnis To, kuriam ji pasišventė dar būdama jauna, kurio žodžiui ji ištare „Fiat“. Šis žvilgsnis jai sako, kad būtent dabar galutinai išsipildo jos pasišventimas, kad dabar jos „Fiat“ įgauna visą savo prasmę. Iš šių giedrų akių liepsnoja ryjanti ugnis, kuri dega ir niekada nesudegina – ji ižiūri Dievo veidą. Šis veidas, kuris buvo paslėptas nuo Mozės, kurio ieškojo psalmininkas, dabar ją maldauja iki galo įvykdyti savo „Fiat“, nebesilaikyti įsikibus jokių žmogiškųjų atramų, kad galėtų išsipildyti dieviškosios Išminties beprotybė.

Rodos, šis apsikeitimas žvilgsniais trunka visą amžinybę. Švelni meilės šviesa, kuri yra ne kas kita kaip Parakletas, geriausiasis Guodėjas – *Consolator optimus*, spindi kančios tamsybėse ir stiprina tas dvi širdis galutiniam liudijimui – taip, „*meilė stipri kaip mirtis*“. Idant ši meilės tiesa įsikūnytų ir nugalėtų tą, kuris yra melagis ir melo tėvas, reikės, kad mirtų Sūnus, kad savo motiniškoje širdyje mirtų ir Motina.

Mes irgi esame pašaukti taip liudyti – mylėti iki mirties kančios naktį. Tiesa, kad tai pranoksta visas mūsų jėgas, nes esame tik Levos vaikai, išstremti į ašarų slėnį. Tiesa, kad vieni negalime to išverti. Štai kodėl reikia, kad semtumės drašos iš motiniško Marijos žvilgsnio, būdami pasislėpę Jėzaus širdyje, ir iš tėviško Jėzaus žvilgsnio, likdami Marijos širdies slaptose.

Penktoji stotis: Simonas Kirėnietis padeda Viešpačiui Jėzui nešti kryžių

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją.

Kelyje, vedančiame į šventąjį kalną, mums kontempluoti atveriamas dar vienas slėpinys – šventųjų bendravimo slėpinys. Jėzus neša visas mūsų nuodėmes ir kaltes, bet Jo meilė tokia, kad net mus gelbėdamas, Jis nenori to daryti be mūsų. Jis nori, kad mes su meile dalytumės savo brolių kančia, dalytumės ja per Jėzaus kančią. Nes tik Jėzus pažįsta visą kančią – išduotos, sužeistos, išniekintos meilės kančią; kančią nebeturincio vilties, apleisto ir visų pamiršto; kančią to, kuris praranda savo mylimąją... Jis pažįsta kiekvieną net ir menkiausią kančią visos daugybės žmonių, gyvenusių bet kuriame laikmetyje ir bet kurioje vietoje. Ir Jis vienintelis pažįsta visą meilę, kuria mes, tokie pikti, angių išperos, galime mylėti į save panašius... Meilė išlieka meile tik

tuomet, jeigu ja dalijamasi, jeigu ja apsikeičiama žvilgsniais, gestais, save dovanojant. Meile dalijamasi ir bendroje kančioje, nes širdis, kuri yra meilės suvienyta su kita širdimi, kiekviena, net ir giliausia skaidula jaučia draugo širdies džiaugsmą bei kančią. Būtent tokiam dalijimuisi Viešpats mus kviečia, kai duoda panėšėti mūsų brolio – kito žmogaus kryžių, nors tą brolių galbūt pažinsime tik danguje. Tos didžiulės kančios, kurias ypač jaučia artimiausi Jėzaus draugai, yra paslaptinga Avinėlio širdies dovana – Avinėlio, kuris patiki savo draugams savo paties nešamą meilės našta. Prašykime Mergele Mariją išmokyti mus to meilingo atidumo Sužadėtiniai, kad būtume Jam pagalba didžiame Tėvo darbe – kuriant Jo Meilės simfoniją amžinajam gyvenimui, kur visi instrumentai susiderina, idant išreikštų dieviškojo jos Autoriaus širdį.

Šeštoji stotis: Veronika nušluosto Viešpačiui Jėzui veidą

O Viešpatie, pastatyk mus ant kojų! Tešviečia mums Tavo veidas, ir mes būsime išgelbėti!

Kas mane mato, mato Tėvą. Jo veidas subjaurotas nuodėmės raupsų ir vis dėlto tai vienintelis Meilės veidas, spinduliuojantis švelnia tiesos šviesa. Meilės tiesa – tai nuolankumas ir romumas kančioje, tos širdies savybės, kurios atsispindi žmogaus veide, nepaisant kraujuojančių žaizdų, sumušimų ir spjūvių. Neregimasis tampa regimu, kad galėtume atpažinti Tą, kurį myli mūsų širdis, kuris vienintelis gali užlieti savo šviesa mūsų tamsybes.

Veronikos drobule turi tapti mūsų širdis, kad kenčianti Meilė galėtų padaryti iš jos ikoną, kurioje Tėvas atpažintų savo mylimąjį Sūnų. Tik pabučiuota kančioje atsiduodančios meilės paslapties, pabučiuota Jėzaus Širdies, mūsų širdis užsidegs troškimu mylėti kenčiant su Mylimuoju; mylėti Jį savo kančia, kaip ta, kuri labiausiai Jį mylėjo, Tyriausioji ir Nekalčiausioji, spindinčio baltumo drobė, kad joje ryškiai atsispautų jos Dievo veido bruožai. Sopulingoji ir nekalčiausioji Marijos širdis mums rodo, kaip mūsų meilė, širdis ir visa esybė gali įgyti pavidalą To, kuris yra jos pirmavaizdis, mūsų troškimas ir laimė per visus amžius amžius. Tai tas veidas, kurio ilgisi mūsų širdis, Veidas Draugo, pripildantis mus džiaugsmo, Veidas, kuris buvo paslėptas nuo Mozės ir ieškotas psalmininko... Jis dabar atsiduoda per mažiausiojo mūsų brolio kančios bruožus ir maldauja mūsų meilės. Apkabinkime šios meilės kančios bedugnę, pasinerkime į ją, kad savo ruožtu taptume kančia nugalėjusios meilės veidais, Dievo veidais mūsų broliams ir sesėms, kurie taip Jo bijo ir niekuo nebetiki. Štai meilė, kuri mus gelbsti. Tereikia jai atsiduoti.

Septintoji stotis: Viešpats Jėzus parpuola antrą kartą

Aš esu nuskriaustas ir kenčiu; pakelk mane, Dieve, ir gelbėk!

Šis Dievo veidas – meilės apreiškimas – darsyk krenta į purvą. Esame nusidėjėliai, o kartu ir šventieji, nes esame pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Toks ir mūsų veidas: jis gali spinduliuoti tai, ko sklidina širdis – spinduliuoti meilę; o meilė kyla iš Dievo... Bet šis širdies atspindys – mūsų veidas – gali būti pajuodęs ir užtemdytas nuodėmės purvo tiek, kad tampa nebeatpažįstamas. Kai parkrintame, mumyse iškreipiamas Dievo gerumo atspindys. Kaip skaudu, kai, deja, jau po laiko suvokiame, jog sužeidėme meilę... Kito širdies sužeidimas, nuodėmės įkandimas atsigręžia prieš mus, žeidžia ir verčia kentėti mūsų pačių širdį. Po tokios kančios prisiekiame sau daugiau niekada nebeapsigauti, nebepradėti iš naujo; tačiau žmogus yra nepastovus kaip laukų žolė... Iš naujo įpuolame į tą pačią nuodėmę, tą pačią neištikimybę, ir vėl pristinga pasitikėjimo tuo, kurį myli mūsų širdis... Ši pasikartojanti neištikimybė dar skausmingesnė nei pirmoji, nes vis giliau grimztame į baimės ir nepasitikėjimo skausmą – na, kiek jis dar mane pakeš, kiek dar man atleis, kiek tvers jo kantrybė?.. O vis dėlto Jėzus nori kartu su mumis ir dėl mūsų patirti bei pajauti šios pasikartojančios neištikimybės skausmą, kurį jaučia nusidėjėlis; kristi į kančios ir nevilties bedugnę, nebeturint jėgų pakilti, ir vis dėlto pakilti – dėl mūsų, kad pakeltų nupuolusį Adomą ir mus kartu su juo.

Prašykime Naujojo Adomo Bendrininkę, kad niekada neprarastume pasitikėjimo Tuo, kuris mus myli ir savo krauju nuplovė mūsų nuodėmes.

Aštuntoji stotis: Viešpats Jėzus ramina verkiančias moteris

Jei šitaip daro žaliai medžiui, kas gi laukia sausuolio?

Moterys – Dievo šedevras, Jo kūrinijos jaunylės... Jeruzalės dukros, Aukščiausiam priklausančio miesto dukros aimanuoja ir verkia kenčiančiojo tarno, pirmosios gyvųjų motinos palikuonies – motinos, kuri perdavė savo vaikams neišvengiamos mirties sėklą. O vis dėlto šis Palikuonis nėra mirties išdžiovintas medis, kurį teverta tik nukirsti ir įmesti į ugnį. Ne, tai žalias medis, kupinas syvų ir gyvenimo žalumos, medis, kuris atneša taip Šeimininko lauktų vaisių. O su juo elgiamasi kaip su sausuoliu, kuris tinkamas tik sudeginti. Tai reikalinga, kad gyvybę teikiantys jo syvai aplaistyti mus – išdžiūvusius, mirusius ir bevaisius medžius, kad galėtume gyventi Jo gyvenimu, nešti Jo vaisių, nes patys to padaryti nebegalime. Taip, ta meilės ugnis, kuri degina gyvybės medį, yra gyvasis vanduo, laistantis ir gražinantis gyvybę mirusių medžių miškams, kad jie vėl sužaliuotų amžinuoju pavasariu ir duotų daug geresnių vaisių, nei galėtų patys iš savęs. Vargas tam mirusiam medžiui, kuris nori duoti tik savo vaisių, mirties vaisių, ir kuris nesileidžia atnaujinamas amžinai naujos gyvybės. Esame pašaukti dangiškajam vaisingumui, nebe prigimtiniam, nes kas yra iš žemės, tas žemiškas, kas – dulkė, sugrįžta į dulkes... Tik Tas, kuris iš aukštybių ateina, gali atgimdyti gyvenimui dvasia, gyvybės ir meilės dvasia, išplėsti mus iš kūno gendamybės ir aprenkti dvasios negendamybę. Bet tam reikia, kad Jis būtų pakeltas nuo žemės, kad kas tiki, turėtų Jame amžinąjį gyvenimą.

Devintoji stotis: Viešpats Jėzus parpuola trečią kartą

Skubėk man atsakyti, Viešpatie! Neviltis mane apėmė!

Koks nepersmelkiamas slėpinys yra blogis... Jo nesuprasi. Kodėl, puikiai žinodami, jog tai kelias į pražūtį, vis vien į jį sugrižtame?.. Jėzus parkrinta trečią kartą. Bibline simbolika tie trys kartai rodo nuopuolio pilnatvę. Šitaip Viešpats pasiekia pačią nuodėmės bedugnės gelmę, išsemia visą jos keliamą kančią ir širdgėlą. Jis krenta žemiau nei siekia didžiausias žmogaus nuopuolis, patiria tai, ką patiria pats baisiausias nusidėjėlis, pasiekęs savo nuodėmės dugną. Kiekvienas slėnys bus užpildytas, kiekvienas kalnas – nulygintas... Reikėjo, kad vienintelis iš tiesų nuolankus kristų žemiausiai ir labiausiai, idant mūsų puikybės kalnai būtų nulyginti; reikėjo, kad Jis savo meile užpildytų mūsų mirties slėnius, idant kelias taptų tiesus visiems pasiklydusiems broliams, apgirtusiems nuo nepakenčiamo skausmo ir neapykantos, apakusiems nuo maišto dėl savo kentėjimų. Jis pats tampa jų Keliu, nes yra Tiesa ir Gyvenimas, kad nė vienas Tėvo Jam pavestasis nepražūtų. Tamsiausios nuodėmės nakties glūdumoje, nuopuolio kapo gelmėje neviltis yra pati stipriausia – nebesinori vėl kilti, nes dūsti nuo minties, jog vėl parpuls, nors dar žemiau pulti jau nebeįmanoma. Būtent į tą gelmę, už kurią žemiau jau nebeįsileisi, ir ateina Jėzus, kad pasidalytų mūsų skausmu, mus paima ir mums atsiduoda, duoda savo kūną ir gyvybę, kad pakiltume kartu su Juo, nes telieka vos keli žingsniai iki amžinojo gyvenimo vartų, siaurųjų vartų – mirties iš meilės.

Dešimtoji stotis: Viešpačiui Jėzui nuplėšia drabužius

Įsiziūrėkite, kaip auga lelijos. Jos neverpia ir neaudžia. Bet sakau jums: nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs, kaip kiekviena jų.

Jau priartėjo viršūnė, atėjo valanda keliauti iš šio pasaulio pas Tėvą... Kas mane mato, mato Tėvą! Viešpats Jėzus ir yra tas iš meilės apsvaigęs Tėvas, kurio provaizdis buvo Nojus, nesipriešinantis gėdą praradusiems vaikams, atidengiantiems tėvo nuogumą. Štai Kūnas, pasirengęs atsiduoti, štai didžiausios meilės valanda. Mums atrodo, kad tai mes iš Jo pasityčiojome, panardinome į pažeminimą ir niekingiausią gėdą, o iš tiesų tai Jis pasinaudojo mūsų rankomis, kad jos Jį išrengtų galutiniam savęs dovanojimui. Šis apnuogintas Kūnas yra mūsų tikrasis drabužis, nes tik apsilvilkę Kristumi, galėsime įžengti į Avinėlio vestuvių pokylį. Jis yra tas rūbas, kurio prakilnumui negali prilygti net Saliamonas pačioje savo didybėje. Tai Mylimojo Kūnas, kuris yra Jo Sužadėtinė Bažnyčia, Jo mylimoji – lelija tarp erškėčių. Šiam vieninteliam tikrai skaisčiam Kūnui nereikia slėptis, nebent iš gailestingumo

mums, nepajėgiantiems žvelgti į kūną kaip į širdies apreiškimą, trokštantiems užvaldyti tai, kas yra nepasisavinamo Absoliuto ikona. Tačiau mes nenorime to gailėstingumo, nenorime būti nuvesti į vyno rūšį meilės slaptoje, nuvesti į paslaptį, kurią reikia žūtbūtinai išsaugoti, norime prisigerti to vyno, kaip pasileidę girtuokliai, be jokios gėdos nei orumo. Tik Marijos žvilgsnis glosto šį iš meilės save dovanojantį Kūną, glosto jį neprilygstamu širdies tyrumu, priimdama jį toki, koks jis iš tikrųjų yra, o ne kokio jo norėtume. Ji vienintelė gyvena tyraširdžių palaiminimu, regėdama Dievą visą save dovanojantį, atidengtą, atsiduodantį į mūsų purvinas rankas, atsiveriantį mūsų netyriems ir nesantūriems žvilgsniams.

Prašykime mūsų Motiną to širdies tyrumo, kuris jau šioje žemėje leidžia regėti Dievą, kad galėtume atpažinti Jo Kūną tuose mūsų brolių vargšų kūnuose, kurie šaukiasi mūsų meilės, kad atpažintume jį Eucharistijoje ir žmogaus, kuris daugiau nebepakelia, atvertoje širdyje. Nelikime abejingi tai Meilei, kuri atsiduoda į mūsų rankas, apvilkite Ją savo širdimi, kad ir Ji mus apvilktų savąja.

Vienuoliktoji stotis: Viešpatį Jėzų kala prie kryžiaus

Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.

Šią tamsybių valandą dovanojama didžiausia dovana –Kūnas. Vis dėlto šviesa spindi tamsoje, ir ši šviesa yra žmonių gyvybė – gyvybė, kuri yra meilė, nes tikroji žmogaus gyvybė yra meilė. O meilė yra dovana, dovanojanti viską ir visą save. Mums žmonėms reikia, kad dovana būtų išreikšta, o mūsų prigimčiai toji išraiška esti tikra tada, kai yra kūniška. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Ta didžiausia meilė apsireiškia veiksmu – dovana ant Kalvarijos kalno. Rankos plačiai atvertos, kad apglėbtų mane ir dovanotų man gyvybę; tos rankos ir kojos perveriamos, kad taptų gyvojo vandens versmėmis, trykstančiomis į amžinąjį gyvenimą. Jo žaizdomis mes esame išgydyti... Dar daugiau – per Jo žaizdas mūsų žaizdos taip pat tampa gyvybės šaltiniu mūsų broliams ir sesėms, su sąlyga, kad mes tų žaizdų neslėpsime, nelaikysime sau, bet atiduosime Jėzui, idant jose Jis galėtų apreikšti savo gydančių žaizdų slėpinį. Iš jų trykšta meilė, visagalė, visa gydanti, guodžianti, – tereikia tik jai atsiverti. Šios meilės teisingumas – viską atleisti tiems, kurie nežino, ką daro. Tai liečia kiekvieną iš mūsų, tai liečia mane, nes kaskart, kai aš sužeidžiu savo brolių, kai šykščiu jam savo menkutės meilės, kai abejingai praeinu pro meilės išsiilgusia širdimi, aš sužeidžiu savo Dievą, apiplėšiu Jį, nuo Jo nusigrėžiu. Nėra skausmingesnių, gilesnių ir sunkiau gyjančių žaizdų, kaip išduotos, išniekintos, atsako nesulaukusios meilės žaizdos, ir būtent šitaip aš sužeidžiu Viešpatį, kuris yra pati Meilė. Koks esu aklas, varganas ir nelaimingas – nususuku ir paniekinu Tą, kuris yra mano gyvenimas ir mano laimė! Viešpatie Jėzau, koks esi geras, kad man atleidi, nes kasdien sužeidžiu Tave, net nesuprasdamas, ką darau. Atleisk man, mano Meile, už tas išdavystes, perveriančias Tavo rankas, kuriomis Tu nori priglauti

mane prie savo širdies, įvesti mane į savo Kūno dovanos ant Kryžiaus artumą per kančią. Atleisk, kad slepiuosi nuo šio meilingo Tavo artumo, nes nežinau, ką darau.

Dvyliktoji stotis: Viešpats Jėzus miršta ant kryžiaus

Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.

Pagaliau atėjo valanda paskutinė. Viskas atlikta. Meilė apsireiškė, ir mes regėjome Jos šlovę, Jos didžiąją pergalę. Jėzus užmigo slėpiningoju meilės miegu, apglėbtas Tėvo, kuriam, dovanodamas savo Kūną, Jis visiškai save atidavė. Tai buvo vienintelė tikra dovana šioje žemėje nuo pat žmonijos sukūrimo. Mūsų tėvo Abraomo širdis buvo apsaugota, nes Dievas jau buvo numatęs aukos Avinėlį – savo vienatinį Sūnų, savo Meilę, savo širdį. Taip, tai Tėvo širdį mes sužeidėme, tai Jo širdis buvo perverta, kai ietis įsmigo į Jo Sūnaus Širdį. Atsivėrė properša, atsidarė vartai į naująjį Edeno sodą – Tėvo iščias, mūsų amžinąją buveinę, kuri daugiau niekada mums nebeužsivers. Šie siauri, į dangų vedantys vartai buvo atverti ieties dūriu. Velnias pats juos atvėrė: tada, kai jau tikėjo laimėjęs, galutiniu savo neapykantos pliūpsniu jis patyrė pralaimėjimą, po kurio jau nebeįmanoma pakilti. Tai buvo jo lemiamą klaidą, kurios jis niekada nebegalės atitaisyti. Nes mirtis, kuri, rodos, buvo velnio triumfas prieš Adomą ir Ievą, prieš Kūrėją, kuriam jis nenorėjo tarnauti, mirtis tampa įėjimu į amžinąjį gyvenimą, ramybės, džiaugsmo ir niekada nesibaigiančios meilės gyvenimą. Golgota, Kaukolės, taigi, mirties vieta tampa gyvybės vieta. Kaip per vieną žmogų mirtis įėjo į pasaulį, taip ir gyvybę teikianti malonė ištryško per vienintelį, kuris yra viskas – per Kristų, naująjį Adomą. Iš Jo, tikrosios Šventyklos, dešiniojo šono – iš šono meilėje užmigusio Žmogaus, Tėvas paėmė naująją Ievą, naująją žmoniją, atkurta spindinčiu malonės grožiu, kuris niekada nenuvys. Tikrasis vaisingumas – gyvenimas meilės Dvasioje – kyla iš Sūnaus Kūno dovanos Tėvui. Iš čia gimsta Dievo ir visų mūsų Motina, Tyriausioji ir Nekalčiausioji, kad būtų ženklas ir provaizdis tos dalies, kurią Tėvas yra paruošęs kiekvienam iš mūsų, kurią paruošė man. Taip, aš taip pat esu pašauktas būti nekaltas prieš savo Tėvą – būti toks visą amžinybę. Tereikia pulti ant Kryžiaus, į tikrojo Jaunikio glėbį, kad mirtum iš meilės ir įžengtum į amžinąjį gyvenimą paskui Avinėlį, kuris veda prie gyvojo vandens šaltinių, į Tėvo iščias.

Tryliktoji stotis: Viešpatį Jėzų nuima nuo kryžiaus

Mes iš to pažinome meilę, kad jis už mus paguldė savo gyvybę.

Atlikta. Pergalė nebeatšaukiama, kaip neatšaukiama mums yra mirtis. Tikroji duona jau pagaminta – meilės ugnis ją paruošė tiems, kurie miršta iš

meilės alkio. Vaiko kūnas atiduodamas Jo motinai, Jis vėl jos rankose, kaip kitados Betliejuje. Jėzus mirė iš meilės, bet Jo Motina ir toliau šitaip miršta, pranašystės kalavijas ir toliau sminga į jos širdį. Tas, kuris yra Prisikėlimas ir Gyvenimas, štai miręs guli jos rankose. Mirties išsiskyrimo realumas smeigia kalaviją gilyn į nuolankią ir romią širdį tos, kuri, davusi Kūrėjui kūną, gauna iš Jo naują gyvenimą – septynis palaiminimus. Tik mylintis žino, ką reiškia mylimojo mirtis, neteisinga mirtis. Tik jis gali suprasti, kokia verianti kančia apima prieš neižvelgiamą blogį, kuris atrodo absoliutus ir galutinis. Ta kančia gali pastūmėti netgi nebesutikti mylėti, nes tai tampa taip nepakenčiama. Nemylintiems mirtis yra „natūralus“ ir „normalus“ dalykas. Tik tas, kuris myli, iš tiesų supranta, kad nėra nieko nenormalesnio ir labiau prieštaraujančio prigimčiai kaip šis neatšaukiamas mirties sąlygotas išsiskyrimas. Tačiau jei ši kančia yra persmelkta meilės, jei neperregimas mirties šydas yra perskrodžiamas tikėjimo šviesa, tada kartu su Mylimuoju mes įžengiame į naują gyvenimą, nors kol kas juo gyvename vien tikėjimu ir viltimi. Tačiau juo gyvename ir meile, kuri įveikia visas užkardas, nugali išsiskyrimus ir pranoksta kliūtis. Būtent čia mes galime atpažinti tikrąją meilę – Kristaus meilę, pranokstančią bet kokią pažinimą ir visa tai, kas kursto maištauti bei pulti į neviltį. Laikykimės šios meilės, net jei mūsų supratimas sako priešingai, vilkimės, nesant jokios vilties, nes Dievo meilei nieko nėra neįmanoma.

Keturioliktoji stotis: Viešpatį Jėzų laidoja

Jei esame mirę su Kristumi, tikime ir gyvenimą su Juo.

Kūrėjas panorą patirti tą sielvarto būklę, kurioje atsiduria nuo Jo nusigręžęs kūrinys, patirti jo kančią, pažinti mirtį, pažinti skausmą, kuris kyla, matant kenčiančius mylimus žmones, patirti neteisingą ir brutalią mirtį, patirti, ką reiškia sugrižti į dulkes, kai buvai nemirtingos dvasios šventovė ir dar daugiau – gyva pačios Trejybės Šventykla. Negendantis Jėzaus Kūnas, negendantis, nes tai Kūnas nesikeičiančio ir nemirtingo Dievo, paguldomas į naują kapą, taigi, nesuteptą ir tyrą, iškaltą uoloje. Nes šis tyriausias kūnas, net ir patyręs mirtį, negali būti kitur kaip tik Tėvo iščiose, tyrose kaip ir iščios Jo motinos. Izraelio Dievas yra Priebėga ir Uola savo tautai, savo tarnui, ir būtent ši Uola, daug tikriau nei ją simbolizuojančioji kapo uola, paslepia savo gelmėje patį nuostabiausią vaisių, koks tik yra užaugęs mūsų Visatoje. Šis uoloje iškaltas kapas priglobia visų pažadų ir pranašysčių išsipildymą... šitame Kūne buvo įvykdytas ir išstobulintas įstatymas, įgyvendinti palaiminimai, atverti į amžinąjį gyvenimą vedantys vartai. Kelias jau pramintas. Avinėlis mus atvedė į Tėvo iščias. Ten, kapo tyloje, mirtinoje žemės tyloje suliepsnos nauja amžinosios Meilės liepsna – Šventosios Dvasios Parakleto liepsna, kuri uždegs visą žemę, idant viskas būtų perkeista į ją – amžinąją, nesibaigiančią meilę, naują dangų ir naują žemę, kur nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes Jis apsigyvens su mumis. Mes būsimė Jo tauta, o Jis – „Dievas su mumis“ – bus mūsų Dievas. Jis nušluostys kiekvieną ašarą

nuo mūsų akių ir duos mums dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio. Amen.
Ateik, Viešpatie Jėzau!

Iš prancūzų kalbos vertė Aistė Jankūnė